

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **N. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 11. 2020, č. j. 57 A 25/2020 – 61, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2020, č. j. MV-12156-4/SO-2020. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 11. 2019, č. j. OAM-18220-40/PP-2018, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s odkazem na § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatelka k žádosti nepředložila náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a stěžovatelce byla současně stanovena lhůta 30 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] Současně s kasační stížností podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že na území České republiky žije od roku 2018, přičemž předtím sem každoročně jezdila navštěvovat svou rodinu. Na území České republiky má stěžovatelka hluboké sociální, ekonomické a především rodinné vazby, neboť zde žijí její tři zletilé děti, pan P. H. M., paní P. T. N., a pan P. V. H., které zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, a vnuk stěžovatelky P. X. T., který je občanem České republiky. Stěžovatelka sdílí společnou domácnost se svým vnukem, na jehož péči je zcela existenčně závislá, neboť se o sebe vzhledem ke svému pokročilému věku není schopna sama postarat, zajistit si základní péči, nákupy, obstarat si dopravu k lékaři a komunikaci s ním, ani si organizovat denní režim. Vnuk si ke stěžovatelce vytvořil silné citové pouto a přeje si s ní žít ve společné

domácnosti. Vzhledem k věku stěžovatelky lze očekávat, že bude pomoc své rodiny potřebovat čím dál více. V zemi původu již stěžovatelka žádnou rodinu nemá. Pobyt stěžovatelky na území České republiky se též nedotkne práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti pouze odkázala na své nesouhlasné vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, v němž uvedla, že s ohledem na důvod zamítnutí předmětné žádosti, kterým je nepředložení dokladu prokazujícího, že je stěžovatelka rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepovažuje přiznání odkladného účinku v posuzované věci za relevantní. Ochrana práv stěžovatelky je dle žalované dostatečně zajištěna prostřednictvím jejího právního zástupce, přičemž její osobní přítomnost lze zajistit na základě víza k pobytu do 90 dnů uděleného podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že výkon napadeného rozhodnutí by pro ni znamenal zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť je existenčně závislá na péči svého vnuka, občana České republiky, bez něhož nedokáže obstarat své běžné životní potřeby. V zemi původu již žádné příbuzné nemá, její děti a vnuk žijí v České republice.

[9] Ve věci není sporu o tom, že stěžovatelka skutečně je prarodičem pana P. X. T., který je občanem České republiky. Sporným však zůstává, zda je při obstarávání základních potřeb závislá na péči svého vnuka, respektive zda to dostatečně prokázala. Vzhledem k tomu, že otázka závislosti stěžovatelky na péči jejího vnuka je klíčová pro rozhodnutí o věci samé, vyšel Nejvyšší správní soud pro účely posouzení jejího návrhu na přiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti z jejího tvrzení.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k poměrování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatelky by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože vycestování z území České republiky by znamenalo oddělení stěžovatelky od její rodiny, zejména vnuka, který o ni dle stěžovatelky pečuje. Z řízení před správním orgánem, krajským soudem ani z jiných okolností nelze dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. Nic rovněž nenasvědčuje tomu, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že krajský soud přiznal žalobě stěžovatelky proti napadenému rozhodnutí žalované odkladný účinek usnesením ze dne 26. 3. 2020, č. j. 57 A 25/2020 - 25, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované. To znamená, že až do skončení řízení o kasační stížnosti jsou pozastaveny účinky rozhodnutí žalované a obnoví se tak oprávnění stěžovatelky pobývat na území České republiky podle § 87y zákona o pobytu cizinců.

[12] V této souvislosti však Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu